

Οι επτά φράσεις του Χριστού στο Σταυρό

[/ Πεμπτούσία](#)

Θέλετε να μάθετε τη σημασία εκείνων των επτά φράσεων τις οποίες είπε ο Κύριος πάνω στον σταυρό. Δεν είναι σαφείς;

Πρώτη φράση: «Πάτερ, άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Λουκ. 23,34). Με αυτά τα λόγια ο Χριστός έδειξε το έλεός του απέναντι στους εκτελεστές Του, των οποίων η μοχθηρία δεν υποχώρησε ούτε όταν υπέφερε στον σταυρό. Το δεύτερο είναι ότι βροντοφώναξε από την κορυφή του βράχου του Γολγοθά μία αποδεδειγμένη αλλά ποτέ καλά συνειδητοποιημένη αλήθεια, δηλαδή ότι αυτοί που πράττουν το κακό ποτέ δεν ξέρουν τι κάνουν. Σκοτώνοντας τον Δίκαιο στην πραγματικότητα σκοτώνουν τον εαυτό τους και ταυτόχρονα δοξάζουν τον Δίκαιο. Καταπατώντας τον νόμο του Θεού δεν βλέπουν τη μυλόπετρα, η οποία άορατα κατεβαίνει προς αυτούς για να τους συνθλίψει. Εμπαίζοντας τον Θεό δεν βλέπουν τα πρόσωπά τους να μεταμορφώνονται σε θηριώδη ρύγχη. Διαποτισμένοι από το κακό ποτέ δεν ξέρουν τι κάνουν.

Δεύτερη φράση: «Αμην λέγω σοι, σήμερον μετ' εμού έση εν τω παραδείσω» (Λουκ. 23,43). Αυτός ο λόγος απευθύνεται στον μετανιωμένο ληστή στον σταυρό. Πολύ παρήγορος λόγος για τους αμαρτωλούς, οι οποίοι τουλάχιστον την τελευταία στιγμή μετανοούν. Το έλεος του Θεού είναι απερίγραπτα μεγάλο. Ο Κύριος εκπληρώνει την αποστολή Του ακόμα και στον σταυρό. Έως την τελευταία του πνοή ο Κύριος σώζει εκείνους που δείχνουν και την παραμικρή επιθυμία να σωθούν.

Τρίτη φράση: «Γύναι, ίδε ο υιός σου» (Ιωαν. 19,26). Έτσι είπε ο Κύριος στην Αγία Μητέρα Του που στεκόταν κάτω από τον σταυρό μέ την ψυχή σταυρωμένη. Και στον απόστολο Ιωάννη λέγει: «Ιδού η μήτηρ σου» (Ιωαν. 19,27). Αυτός ο λόγος δείχνει τη φροντίδα, που ο καθένας χρωστά στους γονείς του. Για δες, Εκείνος που έδωσε εντολή στους ανθρώπους: «Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου» (Εξ. 20,12) εκπληρώνει την εντολή Του την ύστατη στιγμή.

Τέταρτη φράση: «Θεέ μου, Θεέ μου, ινατί μέ εγκατέλιπες;» (Ματθ. 27,46). Αυτές οι λέξεις δείχνουν, τόσο την αδύναμη ανθρώπινη φύση, όσο και την προορατικότητα

του Κυρίου. Ο άνθρωπος πάσχει, αλλά κάτω από τον ανθρώπινο πόνο υπάρχει ένα μυστήριο. Δες, μόνον αυτές οι λέξεις μπορούσαν να διαλύσουν την αίρεση, η οποία αργότερα τράνταζε την εκκλησία και η οποία λανθασμένα κήρυττε ότι η Θεία φύση υπέφερε στον σταυρό. Όμως, εν τω μεταξύ, ο αιώνιος Υιός του Θεού γι' αυτό και ενσαρκώθηκε ως άνθρωπος, για να είναι ως άνθρωπος στο σώμα και την ψυχή, για να μπορέσει όταν έλθει η στιγμή να πάσχει για τους ανθρώπους και να πεθάνει για τους ανθρώπους. Γιατί αν η Θεία φύση του Χριστού έπασχε στον σταυρό, θα σήμαινε ότι η Θεία φύση του Χριστού θα πέθαινε. Και αυτό ούτε καν επιτρέπεται να διανοηθούμε. Εντρυφήστε όσο πιο πολύ μπορείτε σ' αυτές τις μεγάλες και φοβερές λέξεις: «Θεέ μου, Θεέ μου, ινατί μέ εγκατέλιπες;».

Η πέμπτη φράση: «Διψώ» (Ιωαν 19,28). Το αίμα Του έρρεε. Γι' αυτό και διψούσε. Ο ήλιος ήταν κατά τη δύση του, ήδη Του χτυπούσε το πρόσωπο και μαζί μέ τα άλλα βασανιστήρια καιγόταν πολύ. Φυσικό ήταν να διψά. Αλλά, Κύριε, διψούσες όντως για νερό ή για αγάπη; Μήπως διψούσες ως άνθρωπος ή ως Θεός, ή και το ένα και το άλλο; Ιδού ο Ρωμαίος λεγεωνάριος σου πρόσφερε ένα σπόγγο βρεγμένο στο ξύδι. Μια σταγόνα ελέους, την οποία δεν αισθάνθηκες από τους ανθρώπους για τρεις ολόκληρες ώρες κρεμασμένος στον σταυρό! Αυτός ο Ρωμαίος στρατιώτης απαλύνει κάπως την αμαρτία του Πιλάτου -την αμαρτία της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας- απέναντί σου, έστω και μέ ξύδι. Γι' αυτό θα αφανίσεις τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, αλλά στη θέση της θα οικοδομήσεις νέα.

Η έκτη φράση: «Πάτερ, εις χείρας σου παρατίθεμαι το πνεύμά μου» (Λουκ. 23,46). Που σημαίνει ότι ο Υιός παραδίδει το πνεύμα Του στα χέρια του Πατρός Του. Για να γίνει γνωστό, ότι από τον Πατέρα ήρθε και όχι αυτεξουσίως, όπως Τον κατηγορούσαν οι Εβραίοι. Αλλά ακόμα οι λέξεις αυτές ελέχθησαν για να τις ακούσουν οι βουδιστές, οι πυθαγόρειοι, οι αποκρυφιστές, και όλοι εκείνοι οι φιλόσοφοι, οι οποίοι φλυαρούσαν περί μετοίκησης της ψυχής των νεκρών ανθρώπων σε άλλους ανθρώπους, ή ζώα, ή φυτά, ή αστέρια, ή μεταλλικά στοιχεία. Πετάξετε όλες αυτές τις φαντασίες και δείτε που κατευθύνεται το πνεύμα του νεκρού Δικαίου: «Πάτερ, εις χείράς σου παρατίθεμαι το πνεύμά μου»!

Η έβδομη φράση: «Τετέλεσται» (Ιωαν.19,30). Αυτό δεν σημαίνει ότι τελειώνει η ζωή. Όχι! Αλλά ότι τελειώνει η αποστολή η επικεντρωμένη στη σωτηρία του ανθρώπινου γένους. Τελείωσε, και επισφραγίσθηκε μέ το αίμα και τον επίγειο θάνατο, το θείο έργο του μοναδικού αληθινού Μεσσία των ανθρώπων. Τελείωσαν τα βασανιστήρια, αλλά η ζωή μόλις αρχίζει. Τελείωσε η τραγωδία αλλά όχι και το δράμα. Στη σειρά έπεται, το μεγαλειώδες αξίωμα: νίκη πάνω στον θάνατο, ανάσταση, δόξα.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, «Δρόμος χωρίς Θεό δεν αντέχεται...»,
Ιεραποστολικές επιστολές Α΄, εκδ, Εν πλω, σ. 72-75)